

лята на Енгелъ е отлична, само ако би могла на места да смекчави гласътъ си.

Останалитѣ роли, макаръ и незначителни, се изпълниха също добре.

Нѣколко думи за постановката. Тя е точно такава, каквато се изисква за драмата, Извънъ това въ декорацията сж внесени много подробности и главното, технически подобрения, които безспорно говорятъ за художествения усѣтъ на режисьора.

Началото е хубаво. Нека се надеваме, че и занапредъ ще имаме удоволствието да се любуваме на спектакли съ блѣскава постановка и изпълнение.

Р. П. Попова.

ИВ. КИРИЛОВЪ. ПО РУМАНЯ.

Повестъ. Плѣвенъ, 1923 год.

Заклучена въ рамката на малка и обикновена приказка за любовта на две туптящи сърца и за сърдечнитѣ отношения на лвама приятели, — новата повестъ на Иванъ Кириловъ иде отново да ни опои душата съсъ шѣпота за роденъ край: „Тамъ, където нивята зрѣятъ и натежали класове обгалени отъ топлото слънце, едва се поклащатъ подъ трепналата надъ тяхъ омара. Жегата на леки вълни се люлѣй надъ стоплени нивя и чезне на ефирни крила къмъ небето, което като грижливо око е спряло погледъ на заложенъ трудъ въ земята. Ведрото загорско небе като безкрайно одеяние, изплетено отъ зари и лазуръ, бди надъ широката земя, праща лекъ ветрець да разхлади жетварки и да помилва класове и треви“.

Въ „По руманя“ няма широкъ замахъ въ създаване характери на герои, не е вложена поразителна основна мисълъ, няма особени положения и потресающи моменти, чувствата не се заплитатъ, конфликтитѣ не изненадватъ.

Но, непренудено и леко съ перото на единъ задушевенъ и даровитъ писателъ, умяло е възпроизведенъ онзи далеченъ загорски миръ, живо и пластично е нарисуванъ неговия битъ, за да ни разтвори една мила страница отъ страницитѣ на нашия идиличенъ миръ, така поетиченъ и пълненъ съ красота, прелестъ и хармония.